

2 Ledare

Redaktörer: Rebecka Bohlin (RB) och Rik

Andreas Malm

Israels förlorade krig

NÄR DETTA SKRIVS smattrar den israeliska elden återigen över Gazaremsan. *Al-Jazeera English* uppger att det palestinska motståndet denna tisdag förmiddag detonerade en hemmagjord vägbomb under en armépatrull längs gränsen – minst en soldat ska ha dödats – varpå ockupationsmakten i sedvanlig ordning svarade med urskillningslös eld. En palestinsk bonde träffades och dog.

Ingenting tyder alltså på att Gazas en och en halv miljon plågade invånare kommer att få uppleva ett bestående lugn efter nyårets helveteskrig. Men låt oss ändå, inför kommande omgångar, blicka tillbaka på den senaste urladdningen och fråga oss: vem vann? Eller snarare: vad uppnådde Israel?

Till att börja med måste vi konstatera att Israel inte förde krig mot Hamas. Israel förde krig mot det palestinska motståndet i Gaza, där Hamas förvisso är den starkaste kraften men långt ifrån den enda. Vid dess sida står exempelvis socialistiska PFLP, Folkfronten för Palestinas befrielse. PFLP:s väpnade gren, Abu Ali Mustafa-brigaderna, har under de senaste åren apterat minor och monterat raketramper med samma hängivenhet som Hamas.

Under hela nyårskriget deltog PFLP:s milismän i alla led av Gazas försvar. Dagen efter att Hamas utropade vapenstillestånd publicerade nyhetsbyrån *Ma'an* en intervju med en lokal ledare för Abu Ali Mustafa-brigaderna, som förklarade raketstrategin: ”De är både en praktisk och en symbolisk del i vårt motstånd mot ockupanten. De är en ständig påminnelse om att ockupanten är just en ockupant och att hur mycket de än belägrar oss, massakrerar oss, inhägnar oss och nekar oss livets nödortfå så kommer vi att fortsätta vårt motstånd.” Således, resonerade PFLP-ledaren, sjösatte Israel sitt krig ”i ett försök att eliminera det palestinska motståndet”, utan distinktion mellan färger och fraktioner.

UPPENBARLIGEN MISSLYCKADES Israel i sin strävan – den här gången också. Motståndet överlevde. Varken Hamas eller någon annan rörelse utplånades, vapensmugglingen fortsätter, raketkapaciteten består.

Den gamla devisen om att kolonialmakten förlorar genom att inte segra medan gerillan segrar genom att inte förlora tycks giltig även i Gaza.

Men Israel hade också ett annat syfte. Det var att inreda Gaza som en permanent katastrofzon där alla livsbetingelser är sönderslagna, där varje moment av vardagslivet – från att skaffa mjöl till att föda barn – kräver ofattbara ansträngningar, där invånarna är fullt upptagna med att hålla sig vid liv med humanitär hjälp och inte orkar göra motstånd. ”Palestinierna måste bringas att förstå i de djupaste skikten av sitt medvetande att de är ett besegrat folk”, som den israeliske överbefälhavaren Moshe Ya'alon uttryckte det 2002.

Men rykande håll från vit fosfor som letar sig in i benmärgen på skrikande barn är ingen bra reklam för staten Israel. Risken är att människor hör.

I nyårskrigets spår har de kraftigaste massmobiliseringarna till stöd för palestiniernas sak på många år – om inte rentav någonsin – svept över världen. De har genererat sådana konkreta resultat som brutna förbindelser från länder som Venezuela, Bolivia (sade någon att den socialistiska antiimperialismen var död?) och Qatar, en radikalisering av arabvärlden som hotar reaktionära diktatorer, ett jätteuppsving för bojkottrörelsen från Toronto till Stockholm, där Veolia – till Israels stora ilska – nu blivit av med sitt miljardkontrakt.

Just det civila lidande som slår så ofattbart hårt mot befolkningen i Gaza orsakar, i en annan ände, reella förluster för Israel. Inte heller här syns någon israelisk seger.

